

Η πολεοδομική ανάπλαση του Ιστορικού Κέντρου και η «αντιμετώπιση της εγκληματικότητας» σαν κομμάτια του ταξικού πολέμου.

Από το γκέτο στο φιλέτο

Λένε ότι το πρόβλημα της Ομόνοιας είναι το «έγκλημα». Έτσι, όσο πιο γενικά κι αόριστα γίνεται. Για να μην ξεφύγει κανείς «εγκληματίας» από τον κατάλογο (μετανάστες εργάτες, εξαρτημένοι, πόρνες...). Το λέει το κράτος και οι μπάτσοι του, τα Μ.Μ.Ε και οι κτηματομεσίτες, οι οργανωμένοι φασίστες και οι «νευριασμένοι» ιδιοκτήτες, οι new age ακροδεξιοί των Επιτροπών Κατοίκων. Όλοι αυτοί που με τον έναν ή τον άλλο τρόπο είναι οι κερδισμένοι του παιχνιδιού. Όλοι αυτοί που είκοσι χρόνια τώρα θεμελίωσαν τις πιο βάρβαρες κοινωνικές σχέσεις που βασίζονται στο ρατσισμό. Όλοι αυτοί που ειδικά σήμερα, σε περιόδους κρίσης, δείχνουν να συσπειρώνονται όλο και περισσότερο. Μήπως εκείνοι τελικά συνιστούν το πρόβλημα;

Αυτό ακριβώς υποστηρίζει η προκήρυξη παρακάτω: ότι το ζήτημα με το οποίο αξίζει κανείς να ασχοληθεί είναι η συνεργασία κρατικών, οικονομικών και κοινωνικών δυνάμεων που παράγει πολιτική. Την πολιτική του σύγχρονου φασισμού...

Προκήρυξη που κυκλοφορεί σε 10.000 αντίτυπα με την ευθύνη της αντιφασιστικής συνέλευσης autonome antifa, Μάης 2010.

Για επικοινωνία: autonome.antifa@yahoo.com

Κάτι συμβαίνει στο κέντρο της Αθήνας. Αυτό είναι το μόνο σίγουρο. Το επιβεβαιώνουν, άλλωστε, κι όλοι εκείνοι που έχουν μια προσωπική «ιστορία τρόμου» να διηγηθούν από το σαφάρι τους στην πόλη. Όλοι εκείνοι (και είναι πάρα πολλοί) που κραυγάζουν τα γνωστά και μη εξαιρετέα: «Δεν μπορείς να περπατήσεις στο δρόμο, η εγκληματικότητα έχει φτάσει στο απροχώρητο, η πόλη έχει χωριστεί σε απροσπέλαστες ζώνες όπου (άκουσον, άκουσον) ακόμα και οι φρουροί της τάξης φοβούνται να περάσουν». Οι τοπικές αρχές (δήμαρχος, νομάρχης) που «δεν αντέχουν» να βλέπουν την αγαπημένη τους πόλη να φυτοζωεί και θέλουν από την καλή τους την καρδιά να της δώσουν νέα πνοή. Οι κτηματικές εταιρείες που κοιτάνε πώς θα κάνουν ανενόχλητες τις business τους. Οι μαγαζάτορες που συσπειρώνονται για να «διασωθούν τις ελληνικές τους επιχειρήσεις». Οι εφημερίδες και τα κανάλια που ξερνάνε το ρατσισμό τους σε political correct δόσεις και ορίζουν με απόλυτη σιγουριά το πρόβλημα: «Το σκηνικό της παραβατικότητας που εκτυλίσσεται καθημερινά στο κέντρο της Αθήνας απαρτίζεται από ποικίλες μορφές της, με σημαντικότερες την πορνεία, τη διακίνηση και τη χρήση ναρκωτικών, την παράνομη δράση μεταναστών, τη σωρεία ληστειών, κλοπών και διαρρήξεων. Η εικόνα του ιστορικού κέντρου της πόλης και των πέριξ αυτού συμπληρώνεται από την παρουσία αστέγων, επαιτών και εγκαταλελειμμένων κτιρίων, τα οποία φιλοξενούν συνήθως την **πιο εξαθλιωμένη πλευρά της ζωής**»¹. Το επιβεβαιώνουν οι αμέτρητοι μπάτσοι, απλώς και μόνο με την παρουσία τους. Με άλλα λόγια, όλοι συμφωνούν στο εξής ένα: τα μαύρα της τα χάλια έχει η Αθήνα. Τόση υποβάθμιση, τόσα «ανθρώπινα ναυάγια»· μόνο οι εξωγήινοι λείπουν για να δώσουν τη χαριστική βολή στους φοβισμένους Αθηναίους. Και τι να γίνει, λοιπόν; Να αναπλαστεί η περιοχή, να φύγουν οι ανεπιθύμητοι και να έρθουν οι ατσάλκωτοι καταναλωτές (πόσοι άραγε θα είναι κι αυτοί στα χρόνια της «ευ-

μερίας» που ακολουθούν;); Να ακολουθηθεί, εν ολίγοις, το παράδειγμα του Κεραμεικού: να δημιουργηθεί άλλη μια διασκεδαστούπολη όπως στους Ψυρρή και το Γκάζι; Να ξεφυτρώσουν μεγάλα εμπορικά κέντρα για να μην αναγκάζονται να τρέχουν στο Μαρούσι όσοι, βρε αδερφέ, θέλουν να βιώσουν μια «all in the Mall» εμπειρία; Ή από την άλλη να τονιστούν οι αρχαιότητες και η ελληνική πολιτιστική «ανωτερότητα»;

Διάφορα θα μπορούσαν να γίνουν και δεν αμφιβάλλουμε καθόλου ότι τα τσακάλια που είναι σε θέση να λαμβάνουν αποφάσεις δεν σταματάνε να ακονίζουν το μυαλούδάκι τους για να βρίσκουν τις πιο κερδοφόρες κάθε φορά λύσεις. Αυτό, όμως, αποτελεί δευτερεύον ζήτημα. Και σε καμία περίπτωση δεν είναι δική μας δουλειά να πλειοδοτούμε υπέρ της μιας ή της άλλης πρότασης, παίρνοντας ως δεδομένο ότι η κατάσταση είναι έτσι όπως περιγράφεται στα βαθυστόχαστα άρθρα των εφημερίδων, στις μελέτες των «ειδικών» και στις ρατσιστικές ρητορείες των ιδιοκτητών. Για να το πούμε αλλιώς, δεν μπορείς να ασχοληθείς με τις όποιες «λύσεις» προτείνουν τα αφεντικά και ο κρατικός μηχανισμός, αν δεν είσαι πρώτα σε θέση να ορίσεις εσύ ο ίδιος ποιο είναι το «πρόβλημα». Και για εμάς πρόβλημα είναι η δημιουργία ενός **διευρυμένου πλέγματος που παράγει πολιτικές· και μάλιστα φασιστικές**. Ενός πλέγματος που περιλαμβάνει τον κρατικό μηχανισμό, τις τράπεζες που καθορίζουν τι συμφέρει να γίνει ανά πάσα στιγμή και πού, τους καθαρόαιμους φασίστες και τις ρατσιστικές Επιτροπές Κατοίκων, τους χιλιάδες μπάτσους και τα κυκλώματα δουλεμπόρων, τα ΜΜΕ που δημοσιοποιούν τις ανομολόγητες παραδοχές μιας βαθιά ρατσιστικής κοινωνίας.

Η επέμβαση στο ιστορικό κέντρο ή ο εξευγενισμός (gentrification), όπως ονομάζεται στη γλώσσα των πολεοδόμων, συνιστά μια ξεκάθαρη εκδήλωση του ρατσισμού και δεν αποσκοπεί ούτε στην αντιμετώπιση, δήθεν, της λεγόμενης εγκληματικότητας

ούτε αποκλειστικά και μόνο στην αλλαγή χρήσης της γης. Η διαδικασία αυτή εντάσσεται μέσα σε μια συνολικότερη πολιτική άσκησης ελέγχου στην εργατική τάξη, η οποία δεν έχει ημερομηνία λήξης. Γι' αυτό όποιος έχει το μυαλό του στη θέση του και την οργή του σε κατάσταση ετοιμότητας, πίσω από την «ανησυχία και τα μέτρα ενάντια στην παραβατικότητα» θα έβλεπε την **πολυλειτουργικότητα του ρατσισμού**. Θα έβλεπε την εκστρατεία κατά της «υποβάθμισης» ως πολεμική κίνηση, αρχικά, απέναντι στους μετανάστες εργάτες.

Μη βιάζεστε, παιδιά, για όλους έχει...

Η πρωτοκαθεδρία του κεφαλαίου στον τομέα του Real Estate, δεν σημαίνει ότι οι κρατικοί παράγοντες απουσιάζουν από το «γλέντι». Ίσα ίσα. Ο δήμος Αθηναίων κι από κοντά η νομαρχία, επιδιώκουν συστηματικά να λειτουργούν ως μεσίτες ή αγοραστές, προκειμένου κάποιοι σαν τον Κακλαμάνη, τον Σγουρό και την παρέα τους να φάνε ό,τι μπορούν. Κάτι τέτοιο δεν έκαναν και στα τέλη Μάρτ του 2009, όταν δήμαρχος και νομάρχης συμφώνησαν για την αγορά του παλιού Εφετείου (ιδιοκτησίας του Ταμείου Επικουρικής Ασφάλισης εμποροϋπαλλήλων) από τη νομαρχία. Αξίζει εδώ να αναφέρουμε ότι το προηγούμενο διάστημα είχαν πραγματοποιηθεί επιχειρήσεις «καθαρισμού» του χώρου (ή εκδιωγμού των 600 περίπου μεταναστών που έμειναν μέσα), με τους οργανωμένους φασίστες της Χρυσής Αυγής να κάνουν τη «βρώμικη δουλειά, επιτιθέμενοι μαζί με τους φίλους τους τους μπάτσους σε όσους στεγαζόταν εκεί. Και έπεται συνέχεια...

Έναν περίπου χρόνο μετά, τον Φλεβάρη του 2010 ο δήμος αγόρασε από το Ναυτικό Απομαχικό Ταμείο το κτίριο που βρίσκεται δίπλα από το Εθνικό Θέατρο στην Αγίου Κωνσταντίνου για να φτιάξει, λέει, πλατεία. Φανταζόμαστε ότι στο επόμενο διάστημα, θα ανοίξουν οι δουλειές και οι αγοραπωλησίες ακινήτων του δημοσίου θα πάρουν τα πάνω τους. Όλα προς αυτή την κατεύθυνση δείχνουν. Κι επειδή τα ασφαλιστικά ταμεία την έχουν την «προίκα» τους, δεν είναι δυνατόν να μείνουν στο «ράφι». Πόσο μάλλον που με την περίπτωση τους θα ασχοληθούν οι πιο κατάλληλες δομές, οι πιο έμπειροι επαγγελματίες, αυτοί που για πάρτη τους το ελληνικό κράτος παίρνει δάνεια από το «φοβερό και τρομερό» Δ.Ν.Τ. Το «βάρος», λοιπόν, της διαχείρισης της ακίνητης περιουσίας των ασφαλιστικών ταμείων θα «επωμιστεί» κοινοπραξία τραπεζών, ενώ την κινητή τους περιουσία θα την «περιθάλπει» η Τράπεζα της Ελλάδος στη ζεστή αγκαλιά της¹.

Και ο κατάλογος με τις «συμφέρουσες ιδέες» δεν σταματάει εδώ: όπως έχει ήδη προταθεί με εγκύκλιο του Γενικού Λογιστηρίου του Κράτους², σε περίπτωση που ο προϋπολογισμός δεν μπορεί να καλύψει όλα τα κονδύλια για μισθοδοσίες και λοιπά «περιττά έξοδα», τα Νομικά Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου, με εξαίρεση τους ΟΤΑ, θα πρέπει να κόψουν το κεφάλι τους και να βρουν δικά τους έσοδα. Εκτός των άλλων, να αρχίσουν δηλαδή να εκποιούν μέρος της περιουσίας τους, ένα διόλου ευκαταφρόνητο μέρος της οποίας βρίσκεται στο «πολύπαθο» κέντρο.

1 «Σε κοινοπραξία τραπεζών η αξιοποίηση της ακίνητης περιουσίας των ασφαλιστικών ταμείων», *Το Βήμα*, 03/05/2010.

2 «Εκποίηση περιουσίας σε νοσοκομεία, Ταμεία, πανεπιστήμια για πληρωμή μισθών», *Καθημερινή*, 02/04/2010

Σημείο 1: Η «αστική χωματερή» χωράει πολλούς

Ας ξεκινήσουμε, λοιπόν, με τα γνωστά: στον καπιταλισμό κάθε αλλαγή, κάθε προσπάθεια επιβολής νέων ισορροπιών αποτελεί επιθετική ενέργεια που εμπεριέχει βία. Η βία, όχι μόνο η φυσική, είναι το μέσο που επιστρατεύεται όταν οι κάτοικοι μιας συνοικίας θεωρούνται εμπόδιο στα σχέδια των «από πάνω». Οι Πομάκοι και οι Τσιγγάνοι που έφυγαν από το Γκάζι γιατί δεν ταίριαζαν με το νέο προφίλ του εναλλακτισμού και της «καλλιτεχνικής πρωτοπορίας», να έφυγαν άραγε οικειοθελώς; Μάλλον όχι, αφού η διαδικασία αλλαγής χρήσης μιας ευρύτερης περιοχής συνεπάγεται πάντα τον εκτοπισμό των προηγούμενων χρηστών της από τους επόμενους. Συνεπάγεται την απομάκρυνση των χαμηλότερων κοινωνικών στρωμάτων προς όφελος των υψηλότερων που θέλουν να προσδώσουν στις ζώνες στις οποίες «εποικίζουν» τα χαρακτηριστικά της τάξης τους. Όμως, η ανάπλαση στο Γκάζι, η οποία αν και ξεκίνησε από τη δεκαετία του '80 και μοιάζει να βρίσκεται ακόμα σε εξέλιξη, δεν μας βοηθάει επαρκώς να καταλάβουμε τι τέλος πάντων γίνεται λίγο πιο πάνω.

Τα όσα συμβαίνουν στην Ομόνοια και τη γύρω περιοχή (ιδιαίτερα από τον Σεπτέμβρη του 2004 οπότε και μεταφέρθηκε ο ΟΚΑΝΑ στη Σοφοκλέους) έχουν, κατά τη γνώμη μας, ένα ειδικό ενδιαφέρον. Γιατί εκεί, σε αντίθεση με το Γκάζι, **συγκεντρώνεται το πλεόνασμα της εργατικής τάξης**. Στους «απροσπέλαστους» δρόμους και τα εγκαταλελειμμένα κτίρια που στοιχειώνουν τάχα την καθημερινότητα των «καλών και τίμιων Ελλήνων» συσσωρεύεται ο εφεδρικός στρατός των ανέργων· πετιέται το πλέον υποβαθμισμένο κομμάτι της εργατικής τάξης που δεν είναι άλλο από τους «παράνομους» μετανάστες. Όλους εκείνους, δηλαδή, που αφού κατάφεραν να εισέλθουν στον «ευρωπαϊκό παράδεισο», οδηγήθηκαν βάσει κρατικού σχεδίου στο κέντρο της Αθήνας. Και λέμε βάσει κρατικού σχεδίου γιατί μόνο συμπτωματικά δεν είναι τα όσα συναπαρτίζουν την παραμονή ενός μετανάστη στην Ελλάδα. Το ότι η διαδρομή είναι σε κάποιο βαθμό κοινή για όλους (μπορεί να συνεχίσουν αργότερα το ταξίδι προς τη Δυτική Ευρώπη, να οδηγηθούν στη «μαγευτική» ελληνική επαρχία, να βγουν και να ξαναμπουν από τα σύνορα, να εγκλειστούν σε φυλακές ή να «φιλοξενηθούν» στα σύγχρονα στρατόπεδα συγκέντρωσης, να ενταχθούν στον κύκλο εργασιών του παράνομου κεφαλαίου, αφού ως κατεχοχόν «παράνομοι» έχουν πολύ συγκεκριμένες «επιλογές», με κορυφαία το να τροφοδοτούν το εγκληματικό κεφάλαιο με φθηνό κατώτερο προσωπικό). Η απόφαση, λοιπόν, να στοιβάζονται χιλιάδες άνθρωποι σε μια ορισμένη περιοχή δεν αποτελεί έλλειψη σοβαρής και οργανωμένης πολιτικής εκ μέρους του ελληνικού κράτους. Ακριβώς το αντίθετο. Το ελληνικό κράτος, έχει δημιουργήσει μια περιφραγμένη ζώνη όπου πραγματοποιείται η διαχείριση της εργασίας με τους πιο ωμούς όρους

της καπιταλιστικής κανονικότητας. Μια ζώνη όπου η αποθήκη «ιδανικών για εκμετάλλευση» εργατών βρίσκεται δίπλα δίπλα με παραδοσιακά προσοδοφόρες «δραστηριότητες», όπως η διακίνηση ναρκωτικών και η πορνεία, με τους μπάτσους να έχουν πάντα την υψηλή εποπτεία. Γιατί ποιος μπορεί να πιστέψει ότι είναι δυνατό να συμβαίνουν όλα αυτά, χωρίς τη γνώση, την οργάνωση και τη συμμετοχή του κράτους;

Έτσι, αυτό που τόσο οι δεξιόστροφοι ρατσιστές όσο και οι αριστερόστροφοι φιλάνθρωποι με μεγάλη ευκολία ονομάζουν «αστική χωματερή» δεν είναι παρά η αντανάκλαση της επίσημης πολιτικής για την εργασία και συγκεκριμένα για το περίσσειμά της. Στη «χωματερή» αυτή μπορεί κανείς να δει τις εναλλακτικές που προσφέρει η καπιταλιστική βαρβαρότητα στον πλέον «αδύναμο κρίκο της» και οι οποίες κάθε άλλο παρά διαμορφώνουν μια «τελική λύση». Στην πραγματικότητα, πρόκειται για μια διαρκώς εξελισσόμενη διαδικασία· μια **διαδικασία διαχείρισης**. Κάτι που τη διαφοροποιεί από μια τυπική επιχείρηση εκτοπισμού ενός συγκεκριμένου πληθυσμού που έχει ένα πολύ συγκεκριμένο σκοπό: τη δημιουργία χώρων κατανάλωσης και διασκέδασης. Με άλλα λόγια, δύσκολα, νομίζουμε, θα εφαρμοζόταν μια ολοκληρωτική επιχείρηση σκούπα, για να απομακρυνθούν οι πάντες (μετανάστες, εξαρτημένοι, πόρνες) από την Ομόνοια. Όχι φυσικά επειδή το κράτος δεν έχει τα μέσα για να το κάνει, αλλά γιατί στην παρούσα φάση δεν το συμφέρει για τον απλούστατο όσο και βάρβαρο λόγο ότι **από αυτούς τους «πάντες» αντλείται υπεραξία· βγαίνει κέρδος**. Αργότερα βλέπουμε... Μέσα σε αυτά τα πλαίσια, οι όποιες εξαγγελίες για αύξηση της αστυνόμευσης, για εκκένωση κτιρίων, για επενδυτικές κινήσεις με στόχο την κατάργηση του υποτιθέμενου γκέτο, για..., για..., αποτελούν μια μορφή άσκησης όλο και μεγαλύτερης πίεσης στο πλεόνασμα της εργατικής τάξης προκειμένου «να μάθει ποια είναι η δουλειά του». Εξαγγελίες που δεν μένουν, φυσικά, στα λόγια, όπως φάνηκε και το καλοκαίρι του 2009, όταν οι εκκενώσεις κτιρίων όπου διέμεναν μετανάστες διαδέχονταν η μία την άλλη. Σε κάθε περίπτωση όμως, η απομάκρυνση μερικών δεκάδων ή εκατοντάδων, όπως και τίποτε άλλο, δεν αποτελεί «τη λύση».

Όλα τα «εργαλεία» μαζί που διαθέτει το ελληνικό κράτος, αλλά όχι το καθένα από μόνο του, συνθέτουν το παζλ της διαρκούς ανακύκλωσης της διαρκούς κίνησης χιλιάδων ανθρώπων από τόπο σε τόπο, από αστυνομικό τμήμα σε αστυνομικό τμήμα, από τον κόσμο της νομιμότητας στον κόσμο της παρανομίας και πίσω. Γιατί ο ασφυκτικός έλεγχος και το διαρκές κυνηγητό (με περιόδους έξαρσης και ύφεσης) διασφαλίζουν **το συνεχές μιας «ενδιάμεσης κατάστασης»**. Οι μετανάστες, στη συντριπτική τους πλειοψηφία, δεν είναι ούτε ακριβώς νόμιμοι ούτε ακριβώς «παράνομοι» (με την έννοια ότι θα απελαθούν όλοι με τη μία)· δεν είναι ούτε ακριβώς εργαζόμενοι ούτε ακριβώς άνεργοι· δεν έχουν ούτε ακριβώς μόνιμη κατοικία ούτε είναι ακριβώς άστεγοι. Και είναι ακρι-

βώς αυτό το «σχεδόν»· αυτό το «περίπου» που μεγιστοποιεί τα περιθώρια εκμετάλλευσης και κέρδους, ενώ αυξάνει τις δυνατότητες για πιο συνολική υποτίμηση της ζωής. Η ολόπλευρη, λοιπόν, πίεση που έχει ως βασικούς αποδέκτες όσους βρίσκονται στον πάτο της ταξικής πυραμίδας και για τους πλέον «αναλώσιμους» μεταφράζεται συχνά σε θάνατο, ταυτόχρονα λειτουργεί ως ένα ανοιχτό (και επιτακτικό σε περιόδους κρίσης) κάλεσμα στους «ανησυ-χούντες» να πάρουν πιο ενεργή θέση και να ταχθούν ακόμα πιο ξεκάθαρα στο πλευρό των αφεντικών. Αλλά γι' αυτούς θα μιλήσουμε παρακάτω.

Σημείο 2: Δεν υπάρχει αμφιβολία· είναι όντως φασίστες...

Είναι προφανές ότι κανένας πολιτικός παράγοντας και καμία επιχειρηματική δράση δεν θα μπορούσαν να είναι τόσο «αποτελεσματικοί», αν δεν υπήρχε η αμέριστη κοινωνική στήριξη της σιωπηλής (που πολύ γρήγορα μπορεί, βέβαια, να μετατραπεί σε αλαλάζουσα) πλειοψηφίας. Μιας πλειοψηφίας που αντιμετωπίζει το ζήτημα καταρχάς ως ζήτημα δημόσιας τάξης και γι' αυτό ζητάει με περισσή ευκολία περισσότερη αστυνόμευση. Έλα, όμως, που το θέμα είναι κάπως πιο σύνθετο. Κι αυτό το ξέρουν πολύ καλά όσοι έχουν ιδρύσει και συμμετέχουν στις διάφορες Επιτροπές Κατοίκων που ξεφυτρώνουν κάθε τόσο στο κέντρο, αλλά και σε γειτονίες της Αθήνας. Όλοι αυτοί που φιλοδοξούν να παίξουν ρυθμιστικό ρόλο στην ταξική επίθεση κατά των μεταναστών εργατών και έχουν υλικό όφελος από την όλη κατάσταση (νοιάζονται για τα σπιτάκια και τα μαγαζάκια τους), κάνουν τα κουμάντα τους, διαλέγουν στρατόπεδο και ανάλογα πράττουν. Είναι όλοι αυτοί οι οποίοι αποφάσισαν να οργανωθούν ενάντια στην πληθυσμιακή ομάδα που έχουν ορίσει ως εχθρό τους και συνιστούν πια μια μικρή αλλά δυναμική και, σε κάποιο βαθμό, «πολλά υποσχόμενη» μειοψηφία. Μια μειοψηφία που επιδιώκει να συναντηθεί με δημάρχους και λοιπούς για να εκφράσει τα βάσανά της, που συντάσσει επιστολές προς την αρμόδια Επιτροπή Περιβάλλοντος της Βουλής για να προβάλλει τις θέσεις της, που οργανώνει «συγκεντρώσεις διαμαρτυρίας» και κατεβαίνει στο δρόμο χέρι χέρι με τα φασιστοκαθάρματα της Χρυσής Αυγής και του ΛΑΟΣ. Από την άλλη, το ότι συνομιλητές αυτών των Επιτροπών μπορούν να είναι (και είναι) σχήματα της καθεστωτικής Αριστεράς καθόλου δεν μας ξενίζει².

Οι μικρές αυτές ομαδοποιήσεις που περιλαμβάνουν διάφορα «αξιόλογα» μέλη της ελληνικής κοινωνίας³ μόνο γραφικές δεν θα μπορούσαν να θεωρηθούν, μιας και αποτελούν την **έκφραση του νέου ολοκληρωτισμού· του φασισμού του 21ου αιώνα**. Ενός φασισμού που σε εποχές κατρακύλας και απουσίας ακόμα και της πλέον στοιχειώδους ταξικής ερμηνείας της πραγματικότητας από την ίδια την εργατική τάξη,

έχει τη δυνατότητα να εκφράζεται ανοιχτά, χωρίς καν να γίνεται αντιληπτός ως τέτοιος. Οι συγκεκριμένοι φασίστες, λοιπόν, μπορούν να μιλάνε για «γκετοποίηση εξαιτίας της μαζικής παρουσίας ανέργων μεταναστών» και να απαιτούν «τη **συγκρότηση ειδικού επιτελείου, στελεχωμένου από τις υπηρεσίες ασφαλείας της χώρας**, που θα αναλάβει να αντιμετωπίσει και να καταδιώξει συστηματικά τα κυκλώματα οργανωμένου εγκλήματος, που λυμαινόνται το ιστορικό τρίγωνο (ναρκωτικά, πορνεία, εκμετάλλευση λαθρομεταναστών με παράνομα υπνωτήρια, παραεμπόριο)»⁴, όντας προνομιακοί συνομιλητές των κρατικών φορέων. Και γιατί να μην είναι; Μήπως δεν «αγωνίζονται» όλοι για τον ίδιο σκοπό; Μήπως δεν βρίσκονται όλοι από την ίδια πλευρά; Οι Επιτροπές αυτές που μέσα στα τελευταία δύο χρόνια έχουν συντάξει μνημεία ρατσιστικού λόγου, ενσαρκώνουν εκείνο το είδος συμμετοχής στο κοινωνικό και το πολιτικό που έχουν ανάγκη οι «από πάνω». Προβάλλονται ως το κατεξοχόν μοντέλο «ευαισθητοποίησης με τα κοινά» και γι' αυτό προωθούνται ανοιχτά από τους πολιτικούς τους προϊστάμενους⁵. Με άλλα λόγια, ο σφιχτός εναγκαλισμός κοινωνικών και πολιτικών δυνάμεων δεν σταματάει να μας υπενθυμίζει ότι βρισκόμαστε σε καιρό πολέμου· και **στον πόλεμο αργά ή γρήγορα, λίγο ή πολύ, όλοι καλούνται να πάρουν θέση**. Γιατί όταν αρχίζει να τίθεται θέμα επιβίωσης, όταν για όλο και περισσότερους το «να τα βγάλεις πέρα» αποτελεί ζητούμενο και όχι δεδομένο, τότε οι ταξικές αντιθέσεις γίνονται πιο ορατές και η πόλωση πιο έκδηλη. Αυτήν την απλή, αλλά κομβικής σημασίας, διαπίστωση τη γνωρίζουν καλά τα αφεντικά και το πολιτικό προσωπικό του κράτους. Κι επειδή ακριβώς τη γνωρίζουν κινούνται «έγκαιρα» για να υποδείξουν το «σωστό δρόμο». Γιατί ο «λάθος δρόμος» είναι η ταξική συνείδηση και η συλλογική πολιτική δράση των «από κάτω».

Μέχρι, όμως, η συλλογική δράση με όρους τάξης να πάρει σάρκα και οστά οι μόνες από κοινού κινήσεις θα είναι αυτές των αντιδραστικών και ακροδεξιών που προαναφέραμε. Οι κινήσεις των φασιστομαγαζατόρων που έχουν ζητήσει ακόμα και άδειες οπλοφορίας για να μπορέσουν να «υπερασπιστούν» όπως γουστάρουν τις περιουσίες τους· του Εμπορικού Συλλόγου Αθηνών που κάνει έκκληση για τη διάσωση των ελληνικών επιχειρήσεων που απειλούνται από αυτές των «ξένων»· των κυνηγών αφρικανών μικροπωλητών για να καταφέρει τάχα το εμπόριο να «ανθίσει». Μέχρι να αντιμετωπιστεί η υποβάθμιση ως αυτό που είναι (υποβάθμιση της εργατικής τάξης κι όχι γενικά και αφηρημένα του κέντρου της Αθήνας)· μέχρι να μιλήσουν οι καθ' ύλην αρμόδιοι και να εκτιμήσουν οι ίδιοι για τον εαυτό τους τους ταξικούς συσχετισμούς μέσα στο σημερινό καπιταλιστικό σύστημα, οι διαφόρων τάσεων φασίστες θα συνεχίσουν τις δεξιές στροφές τους και η εργατική τάξη, με πρώτο και κύριο το πλέον υποτιμημένο της κομμάτι, θα συνεχίσει να μετράει τις ξανάστρες που τρώει από δέκα μεριές. Και κάπου εδώ σκάνε μύτη εκείνοι που ψιθυρίζουν: **it's time for business!**

Σαν πολύ αέρα δεν έχουν πάρει;

Σε επιστολή του Εμπορικού Συλλόγου Αθηνών προς την Επιτροπή Περιβάλλοντος της Βουλής στις 22 Γενάρη του 2010, διαβάζει κανείς τα εξής «ωραία»: «*Τα χαρακτηριστικά που κυριαρχούν στον τομέα Πλατεία Βάθης-Μεταξουργείο-Ομόνοια-Ιστορικό εμπορικό τρίγωνο είναι :*

- Η αυξημένη εγκληματικότητα και παραβατικότητα

- Ο μεγάλος αριθμός οικονομικών μεταναστών (νόμιμων ή παράνομων)

- Η απομάκρυνση παραδοσιακών ελληνικών επιχειρήσεων που αντικαθίσταται από επιχειρήσεις και δραστηριότητες - πολλές από τις οποίες κινούνται και πέρα από τα όρια της νομιμότητας. Σε παραδοσιακούς εμπορικούς τομείς της πόλης και κυρίως σε αυτό που περιλαμβάνεται από Πλατεία Ομονοίας - Αγ.Κωνσταντίνου-Αχιλλέως - Κολοκυνθούς - Ευριπίδου - Αθηνάς - Πλατεία Ομονοίας, η παρουσία των αλλοδαπών επιχειρήσεων εκτιμάται ότι ξεπερνά το 30% της συνολικής εμπορικής

δραστηριότητας με αυξητικές τάσεις οι οποίες επιταχύνονται λόγω της αυξημένης εγκληματικότητας και των ανεπαρκών υποδομών αστυνόμευσης, δημόσιας υγείας κ.α. Ενδεικτικά θα πρέπει να θεωρηθούν

τα υποδείγματα των αγορών στις οδούς Σοφοκλέους, Σακράτους, Ευριπίδου, Κολοκυνθούς όπου η σχέση ελληνικών προς ξένες επιχειρήσεις υπερβαίνει το 40%. **Το πρόβλημα επιδεινώνεται και από το γεγονός ότι ο αριθμός των παράνομων μεταναστών που έχουν την μόνιμή τους κατοικία στην περιοχή την τελευταία δεκαετία έχει αυξηθεί με ρυθμούς γεωμετρικής πρόόδου**». Ο κύριος Πρόεδρος του Εμπορικού συλλόγου, Παναγής Καρέλλας, ο οποίος μιλάει εκ μέρους και των υπόλοιπων μελών, βάζει το λιθαράκι του στην καθιέρωση της ρατσιστικής οπτικής που αξιώνει να προβάλλει ως «αυτονόητη». Σαν να τον ακούμε να απορεί: «μα δεν το βλέπετε το πρόβλημα; Το λένε και οι αριθμοί»: είναι «ο μεγάλος αριθμός οικονομικών μεταναστών (νόμιμων ή παράνομων)».

Τρεις μήνες αργότερα, κάποιοι άλλοι αντίστοιχης πολιτικής προέλευσης που επίσης δεν «σπκώνουν πολλά πολλά» και δεν ανέχονται να βλέπουν το ελληνικό εμπόριο να παίρνει «την κάτω βόλτα», ξεχύθηκαν στην Ερμού και επιτέθηκαν (με τους μπάτσους από κοντά) στους αφρικανούς μικροπωλητές. Οι φασίστες εμφανίστηκαν στις 10 Απρίλη του 2010 στον πεζόδρομο της Ερμού ως μέλη συλλόγου με το όνομα

«Παραεμπόριο Stop», με επικεφαλής ένα λουλούδι της εγχώριας ακροδεξιάς. Αναφερόμαστε στον Παναγιώτη Δούμα, ο οποίος με θητεία τη δεκαετία του '80 στη νεολαία της ΕΠΕΝ του Παπαδόπουλου και στο Ελληνικό Μέτωπο του Βορίδη τη δεκαετία του '90 είναι σήμερα στέλεχος του ΛΑΟΣ. Με ιδιαίτερη άνεση, έκαναν να νταπλικία τους, τραμπούκισαν τους μετανάστες και τους ανάγκασαν να φύγουν. Οι τελευταίοι, πρόλαβαν τουλάχιστον να ρίξουν μερικές καρεκλίες και κλωτσιές στους ακροδεξιούς, οι οποίοι όμως σίγουρα χρειαζόνταν πολλές περισσότερες...

Μέλος της επιτροπής παραεμπόριο ΣΤΟΠ. Προσπάθησε να καθαρίσει το κέντρο από τους μετανάστες αλλά τελικά του ανοίξαν το κεφάλι

Σημείο 3: Επενδύσεις στο κενό (;)

«Η αύξηση του αριθμού των μεταναστών, αλλά και το κλίμα της ανασφάλειας που βιώνουν κάτοικοι και καταστηματάρχες που δραστηριοποιούνται γύρω από 'την απαγορευμένη πόλη' - που περικλείεται από την Ευριπίδου, τη Μενάνδρου, τη Σοφοκλέους, τη Γερανίου, την Ικτίνου και τη Σωκράτους - από τις ταραχές, τη διακίνηση των ναρκωτικών, τις κλοπές και την πορνεία, έχουν ρίξει τις τιμές των ακινήτων τουλάχιστον κατά 20% έως 25%. **Μεγαλοκατασκευαστές και εφοπλιστές έχουν ήδη προβεί σε αγορές στην Πλατεία Θεάτρου και στις γύρω περιοχές, εκμεταλλεζόμενοι την πτώση στις τιμές των ακινήτων**».⁶

Όταν υποτιμάται μέχρις εσχάτων η ανθρώπινη ζωή και εργασία, κάποιος τρίβουν τα χέρια τους, μιας και την ίδια στιγμή υποτιμάται και η αξία της γης. Κάπως έτσι, υποτίμηση στην υποτίμηση, βαρβαρότητα στη βαρβαρότητα, ανοίγονται μπροστά τους νέα πεδία δράσης. Κι αφού έχει προσδιοριστεί ο υπεύθυνος για όλα τα προβλήματα της πόλης (μεταξύ των οποίων και υγειονομικά), έρχεται η ώρα της ανησυχίας για τα κτίρια, όπου ως εκ θαύματος πρωταγωνιστεί και πάλι αυτός ο «περίεργος» που μιλάει «περίεργες» γλώσσες και έχει «περίεργες» συνήθειες. Θα αναφερθούμε ενδεικτικά στον κύριο νομάρχη, ο οποίος τα τελευταία δύο χρόνια δεν έχει σταματήσει να περιφέρει από εφημερίδα σε εφημερίδα και από ραδιοσταθμό σε ραδιοσταθμό την «αγωνία» του για το μέλλον του κέντρου. Ο κύριος Σγουρός, λοιπόν, έχοντας προηγουμένως στείλει επιστολές σε πρωθυπουργούς, υπουργούς και δημάρχους, δημοσίευσε τον Νοέμβριο του 2008 μια έκθεση στην οποία γινόταν αναλυτική καταγραφή των 140 οικημάτων όπου έμεναν μετανάστες, των 180 εγκαταλελειμμένων ακινήτων, των 16 σημείων που είχαν γίνει «στέκια» τοξικομανών, των 14 οίκων ανοχής που δεν είχαν άδεια λειτουργίας, των οικοπέδων και όλων γενικά των «ανθυγιεινών» εστιών. Και ως γνωστόν, η υγεία είναι «σοβαρό πράγμα» δεν είναι παίξε γέλασε. Οπότε, στο όνομα της διαφύλαξης της όλα επιτρέπονται...

Τώρα, ειδικά σε περιόδους κρίσης όταν το κεφάλαιο στριμώχνεται και ασφυκτιά, κινήσεις όπως η επένδυση σε ακίνητα χαμηλού κόστους με σκοπό τη μετέπειτα «αξιοποίησή» τους μπορεί εκτός από κερδοφόρα να αποδειχθεί και σωτήρια (για το κεφάλαιο, εννοείται...). Γιατί σήμερα μια τέτοια καπιταλιστική κίνηση θα μπορούσε άνετα να απαντήσει, έστω προσωρινά, στη δυσκολία που αντιμετωπίζει το χρήμα να κινηθεί. Για να γίνουμε πιο συγκεκριμένοι, μας φαίνεται ότι θα έδινε κάποιου είδους ανάσα στο κτηματικό κεφάλαιο η διάθεση μεγάλων ποσών (δανεισμένων, κατά προτίμηση, από τις τράπεζες) για κάτι που μπορεί να δημιουργηθεί μελλοντικά (πχ, ένα εμπορικό κέντρο) που μπορεί όμως και να μη δημιουργηθεί. Οι επενδύσεις, ακόμα και χωρίς υλικό αντίκρισμα, ή αλλιώς η κερδοσκοπία με δάνεια και όχι με προσωπικά κεφάλαια του κάθε επιχειρηματία (χαζός είναι να τα βάλει από την τσέπη του ο τύπος;) είναι ό, τι πρέπει για να δοθεί λίγη παράταση μέχρι να εντοπιστεί ο επόμενος σταθμός «σωτηρίας». Ο σκοπός είναι πάντοτε ο ίδιος: να κερδίσουν λίγο ακόμη χρόνο, να επιτύχουν άλλον έναν ελιγμό και να συνεχίσουν να συντηρούν αυτή την πολλαπλά λειτουργική διαδικασία σε εξέλιξη. Δελεαστικές επιλογές για τον κανιβαλικό καπιταλισμό, δεν λέμε...

Παρόλο που δεν μπορούμε να ξέρουμε με ακρίβεια τι νταραβέρια γίνονται (και πώς θα μπορούσαμε, άλλωστε;), δεν θεωρούμε καθόλου παρακινδυνευμένο να υποστηρίξουμε ότι εν μέσω κρίσης θα βρεθούν ή έχουν κιάλας βρεθεί ορισμένοι που θα δουν ως **υπέροχη ευκαιρία τη δημιουργία μιας «φούσκας» επενδύσεων**, η οποία μέχρι να σκάσει θα έχει προσφέρει στους πιο ξύπνιους από τους εμπνευστές της ζεστό χρήμα. Και όσο συνεχίζεται το κυνήγι και η πίεση που ασκείται στους σημερινούς χρήστες της εν λόγω περιοχής, τόσο θα αυξάνονται οι δυνατότητες να κάνει κανείς παιχνίδι αγοράζοντας ακίνητα κοψοχρονιά (λόγω υποβάθμισης, φυσικά) και μοσχοπουλώντας τα στη συνέχεια (πουλώντας μαζί και την ιδέα για ένα «ονειρικό» ιστορικό κέντρο που πρόκειται να οικοδομηθεί). Με αυτή την έννοια, και το κεφάλαιο, όπως και το κράτος που αναφέραμε παραπάνω, επωφελείται περισσότερο απ' αυτή την πολιτική της διαχείρισης (που επιτρέπει στις εταιρείες Real Estate τη δημιουργία ενός άτυπου «χρηματιστηρίου αξιών», μιας πιθανής φούσκας που προτού εκραγεί θα έχει γεμίσει πολλές τσέπες) σε σχέση με μια πιθανή πολιτική εκκαθάρισης. Η εκκαθάριση θα απαιτούσε ίσως και την ακόλουθη στροφή σε πιο «παραγωγικές» επενδύσεις που προϋποθέτουν μακροπρόθεσμο σχεδιασμό και ανάληψη μεγαλύτερου ρίσκου· κάτι που φαντάζει σχεδόν εξωπραγματικό σε περιόδους οικονομικής, κι όχι μόνο, αστάθειας όπως η σημερινή.

Σημείο 4: Πες και κανένα «Ναι»· έτσι γι' αλλαγή...

Το είπαμε και στην αρχή, το λέμε και πάλι. Το πρόβλημα της Ομόνοιας, και σε τελική ανάλυση της κάθε Ομόνοιας, δεν είναι το «έγκλημα». Είναι η διευρυμένη αυτή συμμαχία πολιτικών, οικονομικών και κοινωνικών δομών που γεννάει όλο και πιο σκληρές πολιτικές· πολιτικές όλο και πιο φασιστικές. Αυτός είναι ο συνασπισμός δυνάμεων που θέτει τους όρους του παιχνιδιού και ο οποίος **δεν θα σταματήσει να γιγαντώνεται όσο οι ταξικοί συσχετισμοί τον ευνοούν**. Για όσο διάστημα η εργατική τάξη αδυνατεί να ορίσει τον εαυτό της και να δράσει αυτόνομα· για όσο διάστημα οι ντόπιοι εργάτες αρνούνται να βλέπουν τις επιθετικές πολιτικές κατά των μεταναστών εργατών ως πολεμικές κινήσεις με στόχο και τους ίδιους. Για όσο διάστημα, ο καθένας μόνος του θα πνίγεται μέσα στο φόβο και την αμηχανία, κοιτώντας πώς θα τα «κουτσοβγάλει» πέρα, μέχρι να τον αλέσει κι αυτόν ο κυρίαρχος κανιβαλικός σχηματισμός.

Όμως η φαινομενικά αυτή αδιάκοπη συλλογή από ήττες δεν είναι μοιραία. Είναι το αποτέλεσμα μιας μακροχρόνιας, πεισματικής και όπως καθημερινά αποδεικνύεται **αυτοκτονικής άρνησης**· της άρνησης της ταξικής συνείδησης. Αυτή η υπερσυγκέντρωση των αυτιστικών «όχι» («όχι, εγώ δεν είμαι σαν αυτούς», «όχι, εγώ δεν είμαι εργάτης», «όχι, δεν είναι δική μου υπόθεση») είναι που διευκολύνει όσο τίποτα την επέλαση της καπιταλιστικής βαρβαρότητας. Παρόλ' αυτά, κανείς ποτέ δεν είπε ότι μια άρνηση είναι αδύνατο να γίνει κατάφαση...

Σημειώσεις

- 1 Η 'χαρτογράφηση' της υποβάθμισης, *Καθημερινή*, 09/02/2010. Η έγκυρη εφημερίδα μας μιλάει με απλά και περιεκτικά λόγια για να καταλαβαίνουμε όλοι...
- 2 Ο κύριος Χρήστος Καραμάνος, για παράδειγμα, που είναι μέλος της δημοτικής κίνησης «Ανοιχτή Πόλη» του ΣΥΡΙΖΑ, δεν είχε κανένα πρόβλημα να δηλώνει μέλος του συλλόγου Κεραμεικού-Γκάζι-Ρουφ «Μέγας Αλέξανδρος», να παίρνει μέρος στο διάλογο που έχουν ανοίξει οι Επιτροπές Κατοίκων και να κάνει λόγο για «μέτρα απογκετοποίησης» του κέντρου.
- 3 Από «λαμπρούς εκπροσώπους του πολιτισμού», όπως ο σκηνοθέτης Νίκος Περάκης, μέχρι «πρωτοπόρους» επιχειρηματίες που δεν άντεξαν την «αθλιότητα» στην Πλατεία Θεάτρου, όπως ο Κωνσταντίνος Ζουγανέλης που έκλεισε το trendy μαγαζάκι του *Cyru Bar* και δημιούργησε μια ολόκληρη φουρνιά καταθλιπτικών, οι οποίοι έχασαν το «στέκι» τους. Τι σκληρή που είναι για μερικούς η ζωή...
- 4 Η Κίνηση Πολιτών για τη Διάσωση του Ιστορικού Κέντρου που αποτελείται από 12 τουλάχιστον συλλόγους και διάφορους «ενεργούς πολίτες» δεν κρίνει τις προθέσεις της.
- 5 Στο πόρισμα που εξέδωσε στις 29 Μάρτι του 2010 η Επιτροπή Περιβάλλοντος της Βουλής προτείνεται στην Ελληνική Κυβέρνηση «να ενισχύσει το πλαίσιο ενεργοποίησης των ΜΚΟ και των Επιτροπών Πολιτών στην αντιμετώπιση των προβλημάτων του Ιστορικού Κέντρου της Αθήνας».
- 6 Λαλίστατη η κυρία Αντιπρόεδρος του Συλλόγου Μεσιτών Αθήνας, Μίνα Χαριπαλή. «Τα γκέτο του σήμερα, φιλέτα του αύριο», *Τα Νέα*, 27/06/2009.

Οι **autonome antifa** που συζητήσαν, πλήρωσαν και μοιράζουν αυτή την προκήρυξη είναι μια αντιφασιστική συνέλευση που συζητάει και δρα στην Αθήνα. **“Συνέλευση”**: Δηλαδή οριζόντια οργάνωση -άνεργοι και εργαζόμενοι, μαθητές και φοιτητές, άντρες και γυναίκες που μαζεύονται και αποφασίζουν όλοι μαζί. **“Αντιφασιστική”**: Δηλαδή, όλοι μας καταλαβαίνουμε πολύ καλά πως ετούτη η κοινωνία είναι μια ταξική κοινωνία· και ότι μέρα με τη μέρα γκρεμίζεται στα κεφάλια μας, ακριβώς όπως τα είπαμε παραπάνω. Η μοναξιά, ο ρατσισμός και η ρουφιανιά που βασιλεύουν γύρω μας, είναι τα μπάζα από αυτό το γκρέμισμα. **Autonome Antifa - Αντιφασιστική Συνέλευση**: Δηλαδή, μπροστά σε αυτό το γκρέμισμα, να μην είμαστε ούτε μόνι, ούτε φοβισμένοι, ούτε αδύναμοι. Για επικοινωνία: autonome.antifa@yahoo.com